

още навикналъ да се труди, той по цѣль день отъ сутринъ до вечеръ работѣше и работѣше. Затова пѣкъ въ къщата му се намираше всичко. За нищо не бѣха оскѣдни неговитѣ дѣца.

Бай Христо имаше петъ дѣца двѣ момичета и три момчета. Отъ гърло измрѣха четирѣхъ му дѣца и остана само едно момченце—най малкиятъ Митко.

Като писано яйце гледали Митка. Каквото поисквалъ, на часа му давали. Каквото не искалъ, не го прѣсилвали. Днесъ тѣй, утрѣ тѣй, Митко станалъ отпуснато дѣте. Другитѣ дѣца захванали да му викатъ „*галениятъ Митко*.“

Дошло врѣме за училище. Митко обичалъ по-вече играта и неискалъ да отива на училище. Съ голѣми молби майката завела Митка въ училището.

И тукъ искалъ Митко да върши, каквото си иска, но учителътъ не гледалъ никому хатъръ. Митко слабо се учелъ. Едвамъ слѣдъ шестъ години свършилъ четвърто отдѣление. Напусналъ училището. Станалъ Митко вече голѣмо момче и почналъ ужъ да помага на родителитѣ си.

Бащата и майката работятъ, а Митко се намусвалъ прѣдъ работа и послѣ отивалъ нѣкъждѣ съ кучето.

„Защо да работя, когато баща ми всичко има. Той ще го остави на мене.“ Така си мислѣлъ Митко винаги и никаква работа не залавялъ.

II.

Слѣдъ нѣколко години умрѣлъ работниятъ бай Христо. Година слѣдъ това умрѣла отъ кашъри и баба Христовица. Останалъ Митко самъ.